

ДОЙКАТА - Почакай малко пред вратата, Питър.
/Питър излиза./

ЖУЛИЕТА - Е, моя скъпа дойке - ти си тъжна!
Макар и тъжна вест, кажи я с радост;
ако е радостна, ще я изпортиш
със своята кисела усмивка?

ДОЙКАТА - Аз съм —>
отпаднала, да си почина малко!
Болят ме костите! Каква разходка!

ЖУЛИЕТА - Аз костите си ще ти дам, а ти
вестта ми дай! - Но, дойке, говори!

ДОЙКАТА - Каква припряност! - Чакайте замалко!
Не мога аз да си поема дъх!

ЖУЛИЕТА - Но как така, щом имаш доста дъх,
за да ми кажеш дъх? Че нямаш вече?
А извиненията ти са дълги,
по-дълги от вестта, що не обаждаш
добра ли е или не е. Кажи,
и аз подробности ще чакам после.
Отговори, каква е тая вест!

ДОЙКАТА - Добре, направили сте прост избор, вие не
знаете как се избира мъж. Ромео! Не, не, това
не е мъжът. - Макар лицето му да е по-хубаво
от лицето на другите мъже, но бедрото пре-